

[Finansministeren.]

erfaringer sammen omkring dette arbejde, og jeg tror, at vi her har en virkelig realistisk budgettering af de offentlige anlægsudgifter. Det må vi så arbejde videre med.

Det er denne konkrete og realistiske vurdering, vi må foretage, men det kan vi ikke, hvis man ikke vil ind i en drøftelse af de forskellige opgaver set i sammenhæng med alle de andre opgaver. Det har desværre hidtil været sådan, at man ikke i det investeringsudvalg, som blev nedsat af folketinget, og om hvilket der var meget stor interesse, da det blev nedsat, har været i stand til at gennemføre den linje, som jeg i hvert fald forsøgte at anlægge som økonomiminister: at vi skulle kunne drøfte tingene i dette udvalg og få en konkret afvejning af, hvor meget vi skulle sætte ind på de forskellige opgaver. Det er ikke lykkedes. Jeg skal ikke her i dag udtale mig om, hvorfor det ikke er lykkedes. Vi ved, at ikke alle har haft den samme indstilling til dette arbejde, hvor man jo søgte at gå videre end det kommissorium, der var givet for udvalget. Jeg vil kun her udtale håbet om, at den store interesse, som vises for disse investerings- og planlægningsopgaver, også efterhånden vil få et virkelig realistisk udtryk i den forstand, at man går til sagen og tager en drøftelse om de konkrete problemer.

Det var nogle betragtninger i anledning af de bemærkninger, som det ærede medlem hr. Niels Westerby fremsatte. I øvrigt vil jeg gerne udtale min tak for den store interesse, han netop viste for planlægningsarbejdet, og også for hans forståelse for, hvad dette planlægningsarbejde kræver også med hensyn til at få økonomisk dækning for de ting, man opstiller på planerne. Det er jo ikke nok, at man opstiller planer, hvis ikke folketinget vil være med til at skaffe midlerne til disse planers gennemførelse.

Jeg er i øvrigt ganske enig med det ærede medlem i, at den høje rente er et meget alvorligt problem. Det er netop derfor, og det understregede det ærede medlem jo også selv, at der må føres en anden og bedre finanspolitik.

Til det ærede medlem hr. Knud Hertling vil jeg gerne sige, at jeg og regeringen naturligvis har meget stor interesse for den videre økonomiske og samfundsmæssige udvikling

i Grønland. Grønlandsministeren vil senere tage ordet her og sige noget om de grønlandske problemer, og derfor skal jeg ikke sige mere derom.

Jeg vil gerne slutte med at sætte en ekstra strek under de, synes jeg, kloge ord, der blev udtalt af den ærede ordfører for de radikale, fru Grethe Philip, om nødvendigheden af sammenhæng, samordning og samtidig en vis smidighed i den økonomiske politik. Det er jo i virkeligheden her, problemerne ligger. Det gælder om at klare disse problemer, at få den nødvendige sammenhæng, samordning og smidighed i den økonomiske politik, som vi mangler.

Det er den økonomiske politik's opgave at sikre de bedst mulige vilkår for landets borgere. Det kræver, at man vel nok får en noget anden indstilling til dette at føre økonomisk politik. Det er ikke heldigt, at man, som vi har oplevet det i de senere år, gang på gang skal drøfte disse problemer i en atmosfære af krisestemning. Det er da også min opfattelse, at der måske netop igennem disse drøftelser i det sidste par år, gennem de debatter, vi har haft om den økonomiske politik, trods alt er nået et fremskridt, trods alt er sket det, at man i dag bredere erkender, at disse problemer er hele samfundets, hele folketingets, og at det er aldeles nødvendigt i dag, at regeringen fører en økonomisk politik.

Man kan som bekendt ikke føre økonomisk politik uden at gribe ind. Der er her en vis modsætning, kan man sige, til det almindelige liberalistiske synspunkt, at staten så vidt muligt skal holde fingrene væk. Den nye indstilling betyder ikke, at staten skal ordne det hele, men den betyder, at der skal være et samarbejde mellem staten og erhvervslivet og organisationerne for at kunne realisere netop det, som det ærede medlem fru Grethe Philip så udmærket, synes jeg, udtrykte i sin tale, som jeg næsten kunne skrive under på fra ord til andet.

Som jeg stærkt understregede ved fremsættelsen af finanslovsforslaget, må regeringen lægge afgørende vægt på, at stigningen i statens udgifter dækkes finansielt ind, og at der samtidig sikres et passende overskud på statsbudgettet. I 1965 har finanspolitikken været utilstrækkelig — det tror jeg også de fleste vil erkende i dag — og vi har derfor fået en kreditstramning, der er blevet